

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Piotr Marciniak**

Protokolant: st. sekr. sąd. Paulina Kurowiak

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa **(...) Drukarnia Sp. z o.o. z siedzibą w M.**

przeciwko **A. B.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 299.431,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta trzydzieści jeden złotych 20/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (przy czym za okres do 31 grudnia 2015 r. z ustawowymi odsetkami w rozumieniu art. 481 §2 kc w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. 2015 poz. 1830) od kwot:

- a. 1.303,80zł od dnia 26 września 2015r. do dnia zapłaty,
- b. 11.414,40zł od dnia 15 października 2015r. do dnia zapłaty,
- c. 286.713,00zł od dnia 15 października 2015r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 29.389zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ SSO Piotr Marciniak

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu w dniu 9 sierpnia 2016 r. powódka – (...) sp. z o.o. w M. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego – A. B. kwoty 299.431,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od następujących kwot:

- a) 1.303,80 zł od dnia 26 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- b) 11.414,40 zł od dnia 15 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- c) 286.713 zł od dnia 15 października 2015 r. do dnia zapłaty

oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że na mocy umów sprzedaży we wrześniu 2015 r. sprzedała pozwanemu towar o łącznej wartości 299.431,20 zł. Towar ten został przez pozwanego oraz osobę przez niego upoważnioną odebrany. Strona powodowa podała, że mimo upływu terminów płatności wskazanych w wystawionym pozwanemu z tytułu sprzedaży fakturach, ten ostatni nie dokonał zapłaty.

W dniu 24 sierpnia 2016 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pismem datowanym na dzień 12 września 2016 r. pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i jednocześnie wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, iż zakupił od powódki towar wskazany w pozwie, a także potwierdził fakt odebrania tego towaru. Strona pozwana podniosła natomiast, że w marcu 2016 r. pozwany zgłosił się do powódki z propozycją wydłużenia terminów płatności i strony doszły do porozumienia w tym zakresie. W konsekwencji zdaniem pozwanego terminy zapłaty należności wynikających z dołączonych do pozwu faktur zostały przez strony zmienione.

Dodatkowo pozwany wskazał, iż przedmiot umów sprzedaży powódka dostarczyła do jego siedziby po ustalonym terminie. Ponadto podał, iż zakupiony towar był niekompletny i posiadał wady.

W piśmie datowanym na dzień 11 października 2016 r. powódka odniosła się do zarzutów podniesionych przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazując, że między stronami nie doszło do porozumienia w sprawie zmiany terminów płatności należności objętych pozwem. Ponadto powódka zaznaczyła, iż do czasu złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany w żaden sposób nie kwestionował jakości sprzedanego mu towaru, a co więcej wielokrotnie deklarował zapłatę kwot wynikających z załączonych do pozwu faktur.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Strony są przedsiębiorcami.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: odpis z KRS dot. powódki (k. 6-15 akt), wydruk z CEiDG dot. pozwanego (k. 16-17 akt).

Pozwany kupił od powódki towary w postaci artykułów poligraficznych. Z tego tytułu powódka wystawiła pozwanemu następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 23 września 2015 r. na kwotę 1.303,80 zł, z terminem płatności wyznaczonym na dzień 25 września 2015 r.,

- nr (...) z dnia 30 września 2015 r. na kwotę 11.414,40 zł, z terminem płatności wyznaczonym na dzień 14 października 2015 r.,

- nr (...) z dnia 30 września 2015 r. na kwotę 286.713 zł, z terminem płatności wyznaczonym na dzień 14 października 2015 r.

Wszystkie towary objęte wyżej wymienionymi fakturami powódka wydała pozwanemu i jego upoważnionym pracownikom.

Pozwany nie zgłaszał powódce zastrzeżeń co do jakości i ilości wydanego mu towaru.

Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 23 września 2015 r. (k. 18 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 30 września 2015 r. (k. 25 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 30 września 2015 r. (k. 31 akt), korespondencja mailowa (k. 19 – 21, 26-27, 32-36 akt), dokumenty WZ (k. 23-24, 29-30, 38-45 akt), zeznania świadka M. D. (1) (00:11:50 – 00:25:19 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.), zeznania członka zarządu powódki K. K. (00:25:29 – 00:29:09 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.).

W dniu 13 października 2015 r. pozwany zwrócił się do M. D. (1) – pracownicy powódki, o wydłużenie terminów płatności zaległych faktur. W wiadomości mailowej z dnia 19 października 2015 r. A. M. poinformowała pozwanego, iż powódka nie wyraziła zgody na zmianę terminów płatności.

Powódka wielokrotnie wzywała pozwanego do zapłaty kwot wynikających z wskazanych wyżej faktur. Ponadto strony odbyły wiele spotkań podczas których rozmawiały na temat tego kiedy pozwany ureguluje należności wobec powódki. Pomimo wezwania, a także składanych powódce deklaracji zapłaty pozwany nie uregulował należności. Po wystawieniu wyżej wymienionych faktury VAT strony nie zmieniły wyznaczonych w nich terminów płatności.

Dowód: korespondencja mailowa (k. 48- 50 akt), zeznania świadka M. D. (1) (00:11:50 – 00:25:19 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.), zeznania członka zarządu powódki K. K. (00:25:29 – 00:29:09 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione powyżej dokumenty, zeznania świadka M. D. (1) oraz członka zarządu powódki K. K..

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich wiarygodność, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron skutecznie zakwestionowana. Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty urzędowe, które stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 kpc). Pozostałe dokumenty, jako dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc). Sąd złożone przez strony dokumenty uznał za wiarygodne zwłaszcza, że żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania świadka M. D. (1) (00:11:50 – 00:25:19 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.), albowiem były jasne, rzeczowe i spójne, a ponadto korespondowały z dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy, w tym w szczególności korespondencją mailową stron.

Sąd nie znalazł podstaw aby kwestionować zeznania członka zarządu powodowej spółki (...) (00:25:29 – 00:29:09 protokołu rozprawy z dnia 4 listopada 2016 r.), gdyż były zgodne z zeznaniami świadka M. D. (1).

Na rozprawie w dniu 4 listopada 2016 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków M. B. i R. S.. Przedmiotowe wnioski pozwany powołał na okoliczność wykazania dostarczenia towaru w niekompletnej ilości, wadliwości produktów oraz dostarczenia towaru po umówionym terminie. Powyższe okoliczności pozostawały nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, o czym w dalszej części uzasadnienia. Z tych samych powodów oddaleniu podlegał wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków K. K., P. S. i P. T..

Ponadto Sąd oddalił wniosek powódki zawarty w punkcie III b pozwu oraz odpowiedzi na sprzeciw, a dotyczący zobowiązania pozwanego do złożenia wyciągu z ksiąg rachunkowych, albowiem w toku procesu pozwany nie zaprzeczył, iż między stronami doszło do zawarcia umów sprzedaży, a nadto nie kwestionował faktu przyjęcia faktur od powódki.

Sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron do przesłuchania powódki, gdyż pozwany pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach nieusprawiedliwionego niestawiennictwa, nie stawił się na rozprawie (art. 302 § 1 zd. 2 k.p.c.). Na rozprawie pełnomocnik pozwanego oświadczył, że pozwany nie stawił się z uwagi na pogorszenie stanu zdrowia, na co przedstawić miał stosowne zwolnienie lekarskie, jednakże do dnia wydania wyroku pozwany nie usprawiedliwił swojej nieobecności. Zaznaczyć nadto należy, że usprawiedliwienie nieobecności z powodu choroby mogło nastąpić wyłącznie przez złożenie zaświadczenia wystawionego przez lekarza sądowego (art. 214¹§1kpc), o czym pozwany został pouczone przy wezwaniu (k. 87). Pozwany był zresztą reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika.

Sąd zważył, co następuje:

W analizowanej sprawie powódka dochodzi od pozwanego należności z tytułu ceny sprzedaży sprzedanych stronie pozwanej rzeczy ruchomych.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowę sprzedaży należy zaliczyć do umów wzajemnych, gdyż świadczenia powódki (przeniesienie na pozwanego własności sprzedawanego artykułów i dostarczenia ich pozwanemu) było odpowiednikiem świadczenia pozwanego (zapłaty ceny sprzedaży) – art. 487 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia Sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia.

Jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.).

Analizując treść powyższych przepisów należy stwierdzić, że leżący po stronie pozwanej obowiązek zapłaty powódce ceny sprzedaży, aktualizował się po wykonaniu obowiązków umownych przez powódkę - tj. przeniesieniu na pozwanego własności sprzedawanych towarów i dostarczeniu ich kupującemu.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (niekwestionowanych przez stronę pozwaną dokumentów i ich kserokopii) oraz treści sprzeciwu wynika, że powódka sprzedała pozwanemu wskazane w fakturach artykuły, za które zapłaty dochodzi pozwem oraz, że artykuły te zostały wydane pozwanemu i jego upoważnionym pracownikom.

Okoliczności tych nie zakwestionował w sprzeciwie pozwany, a postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie doprowadziło do wykazania twierdzeń z pozwu.

Pozwany podniósł w sprzeciwie zarzut przedwczesności powództwa z uwagi na zmianę terminów płatności należności objętych pozwem. Ponadto wskazał, że powódka wydała mu towar po umówionym terminie, był on niekompletny i posiadał wady.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów wydania niekompletnego i wadliwego towaru wskazać należy, iż nie mogły one zostać uwzględnione. Po pierwsze były one sformułowane w sposób niezwykle ogólny. Pozwany nie wskazał w jakiej ilości i z których faktur artykułów powódka mu nie dostarczyła, nie określił też na czym polegały wady wydanego mu towaru. Zwrócić należy jeszcze uwagę, że nawet gdyby pozwany powołał prawidłowo twierdzenia o wadliwości lub niekompletności zakupionych produktów, to i tak nie byłyby one wystarczającą przesłanką do oddalenia powództwa. Same bowiem nienależyte wykonanie umowy nie jest podstawą do odmowy dokonania zapłaty, ale jedynie przesłanką do sformułowania dalszych, określonych roszczeń. Jeżeli zatem zdaniem pozwanego powódka sprzedała mu wadliwe towary, to powinien on sformułować w tym zakresie określone roszczenia na przykład z rękojmi. Pozwany czynności tych zaniechał, a zatem uwzględnienie jego zarzutu było niemożliwe. Należało również mieć na uwadze, iż jak wykazało postępowanie dowodowe, w tym zeznania świadka M. D. (1) i członka zarządu powodowej spółki pozwany przed procesem nie kwestionował jakości, ani ilości dostarczonego mu towaru, a jednocześnie wielokrotnie składał zapewnienia o rychłej zapłacie za towar. Powyższe pozwala przyjąć, iż omawiane zarzuty pozwany sformułował wyłącznie na użytek niniejszego procesu i stanowią one wyłącznie element przyjętej przez niego postawy procesowej.

Bezzasadnym okazał się również zarzut dostarczenia towarów po umówionym terminie, albowiem nie wpływał on na obowiązek zapłaty ceny sprzedaży przez pozwanego. Ponadto w związku z opóźnieniem w dostawie pozwany nie wywodził żadnych roszczeń w stosunku do powódki.

Wobec powyższego jedynym zarzutem podniesionym przez pozwanego, który doprowadzić mógłby do oddalenia powództwa okazał się zarzut przedwczesności powództwa. Zauważyć jednak trzeba, iż w zakresie przedłużenia terminów płatności pozwany nie powołał żadnych konstruktywnych twierdzeń, w tym nie podał jakie terminy płatności strony ustaliły, okoliczność tę zamierzał dopiero wywieść na podstawie powołanych dowodów. Tymczasem zgodnie z zasadami obowiązującymi w procesie cywilnym strona najpierw powinna powołać szczegółowe twierdzenia, a następnie za pomocą środków dowodowych próbować wykazać ich zasadność. W konsekwencji, więc pozwany nie zaprzeczył konstruktywnie twierdzeniem powoda o wymagalności roszczenia.

Co więcej, twierdzeń o zmianie terminów płatności pozwany w żaden sposób nie wykazał, zaś przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że między stronami nigdy nie doszło do porozumienia w tym przedmiocie. Strony co prawda prowadziły rozmowy na temat płatności, powódka akceptowała, iż pozwany nie dokonywał zapłaty, jednakże nie godziła się na wydłużenie terminów płatności tych należności. Dodatkowo świadek M. D. (2) potwierdziła, że między stronami nie było porozumień, w których powódka odroczyłaby pozwanemu zapłatę. Ponadto mając na uwadze wysokość dochodzonej kwoty i zasady doświadczenia życiowego nie sposób jest przyjąć, aby strony nie sporządziły w przedmiocie ustalonego sposobu rozliczenia jakiegokolwiek dokumentu, w którym obydwie uznałyby zaproponowany sposób uregulowania zaległości za wiążący, takiego jednak pozwany nie przedstawił, co więcej nie wskazał nawet z kim w imieniu powódki takie ustalenia poczynił.

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd ustalił, że między stronami nie doszło do żadnej prolongaty terminów płatności ustalonych w opisanych w stanie faktycznym fakturach VAT od dnia sprzedaży poszczególnych rzeczy ruchomych.

W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem (art. 535 k.c.).

Ubocznie tylko wskazać wypada, iż fakt zasadności powództwa nie wpływała okoliczność powołana przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie w dniu 4 lipca 2016 r., w przedmiocie posiadania przez pozwanego wierzytelności w stosunku do powódki. Pełnomocnik pozwanego oświadczył bowiem, że pozwany dopiero zamierza dokonać potrącenia tych wierzytelności, do zamknięcie rozprawy potrącenia takiego nie dokonał (abstrahując w ogóle od tego, czy w ogóle istnieją wierzytelności, które zamierzał do potrącenia przedstawić).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Powódka zasadnie domagała się odsetek od dnia następnego po wskazanych w fakturach terminach płatności. Z uwagi na wprowadzenie z dniem 1 stycznia 2016 r. do kodeksu cywilnego oprócz odsetek ustawowych (art. 359 k.c.) także odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 k.c.), należało, w celu wyeliminowania ewentualnych wątpliwości co do wysokości odsetek ustawowych za okres przed 1 stycznia 2016 r., dokonać zastrzeżenia, że zasądzone odsetki ustawowe za okres przed 1 stycznia 2016 r. należą się w wysokości odsetek ustawowych, o którym mowa była w art. 481§2 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. 2015 poz. 1830).

W punkcie 2. wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał spór w całości, wobec czego winien zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu. Z tego tytułu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 29.389 zł, na kwotę tę składały się: 14.972 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, 14.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wysokość kosztów zastępstwa prawnego Sąd ustalił na podstawie § 2 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

SSO Piotr Marciniak